

Ellen De Vriend

De erfgename

Karakter Uitgevers B.V.

I.

VRIJDAG

Britt

Ik tuur op mijn computerscherm en zet mijn leesbril met het zwarte montuur hoger op mijn neus. Dan zie ik ineens dat het al over vijven is. Ik had allang thuis moeten zijn! Snel sluit ik het systeem af en stop in allerijl alles wat op mijn bureau ligt in de bovenste la. Mijn leesbril gaat in de gebloemde brillendoos en die gooi ik samen met mijn telefoon in mijn tas. Het was vanmiddag drukker dan ik had voorzien, net alsof iedereen alle vragen en e-mails had opgespaard voor de vrijdagmiddag.

Terwijl ik mijn zwarte wollen jas aantrek zwaai ik naar mijn manager Rivka, die met rode konen een groep van negen jongeren van drankjes voorziet. Ze heeft humor, is zo eerlijk als goud en al sinds de havo mijn beste vriendin. We zijn soulmates en hebben altijd aan een half woord genoeg.

Rivka was destijds al een stoere meid, met kort zwartgeverfd haar, brutaal spottende donkere ogen en zwarte kleding, en dat is ze nog steeds. Hoewel ze altijd al tegendraads was heb ik haar nog nooit betrap op een leugen. Richard vond het maar

niets dat ik haar bij mijn bedrijf betrok, maar ik kan me geen betere manager wensen. Zeker nu ik binnenkort mijn vijfde filiaal open. Niemand die ik meer kan vertrouwen dan Rivka. Ze kent veel klanten bij naam en weet wat ze graag drinken. Ze bezit een gedreven enthousiasme dat ik ook nog steeds heb, maar bij een bedrijf komen ook zoveel andere dingen kijken die mijn aandacht nodig hebben. Rivka heeft de afgelopen veertien jaar wel bewezen dat ze geknipt is voor dit werk en hoewel Richard dat ook ziet hebben ze nog steeds weinig met elkaar op; waar Rivka een flapuit is, is Richard juist meer een binnenvetter. Ik vind het erg jammer, maar inmiddels heb ik me erbij neergelegd.

Rivka lacht en geeft me een knipoog. Haar ogen zijn zwart omrand met kohlpotlood. ‘*Whoop whoop!* Geniet en maak er een fijn weekend van. Het is jullie gegund, hoor.’

‘Gaan we doen! Jij ook een fijn weekend,’ roep ik al lopend en ik grabbel in mijn tas op zoek naar mijn autosleutels. Ik baal ervan dat ik ze niet direct vind, net nu ik zo’n haast heb. Er zit weer veel te veel rommel in mijn tas: bonnetjes van het tanken, oude boodschappenbriefjes en felgekleurde post-its met kreten erop van mijn dochters. Zelf leg ik altijd een briefje neer als ik wegga en dat heb ik de meiden ook van kleins af aan aangeleerd. We ondertekenen het met een kruisje of alleen een voorletter. Richard begrijpt niet waarom ik zoveel spullen meesleep en waarom ik mijn sleutels niet in een vakje in mijn tas stop zodat ik ze altijd kan vinden. Mannenlogica, want ze zitten meestal wel in een vakje, alleen weet ik nooit aan welke kant.

Ik ga achter het stuur zitten en zet mijn handtas op de stoel naast me. Ik draai het contactsleuteltje om en rijd mijn oude zwarte Fiat 500 stapvoets door het spitsuur in het centrum van

de stad, langs de vertrouwde winkelcentra en flitsende neon-reclames. Ongeduldig trommel ik met mijn vingers op het stuur.

Vrijwel iedereen zit te bellen of te appen in de file, een enkeling leest de krant achter het stuur of noteert bestellingen. Vooral de grote stationwagens, leasebakken en SUV's met daarin de salestypes in kostuum met stropdas denken wel even snel te kunnen voordringen bij zo'n klein autootje als dat van mij. Zonder richting aan te geven proberen ze in mijn rijbaan in te voegen, maar dat hebben ze dan verkeerd, want ik rem niet en druk het gaspedaal nog iets steviger in. Om de paar minuten hoor ik piepende banden.

Mijn mobiel gaat.

'Waar ben je, lief?' vraagt Richard. Op de achtergrond klinkt de televisie.

'Ik ben er zo, het is erg druk.' Dat is een understatement, want het verkeer kruipt vooruit; ook op de snelweg schiet het niet op. De twintig kilometer naar huis vragen meer tijd dan anders. Als ik eerder van mijn werk was vertrokken was het vast minder druk geweest dan nu.

'Rij voorzichtig,' zegt hij.

'Doe ik. Tot zo.'

Herhaaldelijk kijk ik op mijn horloge. De borden langs de snelweg rijd ik ongemerkt voorbij. Ik voel me schuldig; net nu Richard als verrassing een weekendje weg heeft geboekt, ben ik te laat. We piepen er tussenuit met z'n tweetjes – geen dochters, geen werk en geen telefoon. Nog steeds heb ik geen idee waar we heen gaan voor ons intermezzo. Het enige wat hij heeft gezegd is dat het ongeveer anderhalf uur rijden is. Ik vraag me af waaraan ik zo'n perfecte man heb verdiend.

Mara

Zacht streel ik over het hoofd van mijn moeder, waarop inmiddels alweer korte donkere haartjes groeien. Ze ligt roerloos op haar rug in bed, alleen haar borstkas gaat op en neer. Ik zou willen dat ze niet slaapt, omdat ik nog altijd bang ben dat ze weer niet wakker wordt. Vijf lange maanden ligt ze nu al op bed.

Ik weet nog precies hoe enorm ik schrok, de ochtend dat ik op mijn werk werd gebeld door de politie dat mijn moeder een ernstig ongeluk had gehad en dat ik direct naar het ziekenhuis moest komen. Een gesmoorde snik ontsnapte uit mijn keel en ik kon bijna geen woord meer zeggen. Ik hoorde de onbekende stem aan, maar na het woord *ongeluk* drong weinig anders meer tot me door. Met mijn tas, mijn jas en mijn telefoon in mijn hand rende ik zo snel mogelijk met mijn collega naar haar auto. Ze bracht me naar het ziekenhuis, anders zou ik nog een uur op de bus moeten wachten. Ze vond het vreselijk om me daar alleen achter te laten, maar onze bazin had erop gestaan dat ze direct terugkwam. Het was al vervelend genoeg dat ik weg moest, vond ze. Alsof mijn moeder het had gedaan om haar dwars te zitten.

De vele mensen, het lawaai en de eindeloze rechte ziekenhuisgangen; het voelde als een monster dat me wilde verslinden. Ik wilde hier niet zijn. Mijn knieën knikten en ik struikelde. Mensen keken naar me. Een vrijwillige gastvrouw van het ziekenhuis bracht me uiteindelijk naar de intensive care. De afdeling waar dagelijks tientallen levens werden gered en opgegeven. 'Neem maar plaats, iemand komt u zo ophalen.'

Ik zat op een van de harde plastic kuipstoelen op een rij in de wachtkamer. Ze zaten aan elkaar vast, alsof iemand er an-

ders mee vandoor zou gaan. Wezenloos staarde ik naar de A4 aan de muur, met informatie over de website. Rammelende ziekenhuiskarren reden langs met schoonmaakmiddelen, vuile was en steriele medische instrumenten. Af en toe rende een verpleegkundige voorbij met een blik van mededogen of een meelevende glimlach, maar voor de rest zat ik daar misselijk en alleen met al mijn wanhoop. Dat het erg was met mijn moeder was wel duidelijk.

Uiteindelijk kwam er een assistente, die me door een lange gang naar een spreekkamer leidde waar een arts zat. Aan de ene kant wilde ik graag weten wat hij te vertellen had; aan de andere kant wilde ik niet horen hoe ernstig het was. Hij koos zijn woorden kalm en weloverwogen en legde uit dat mijn moeder was aangereden door een busje dat met een hoge snelheid door rood reed. Ze had bij het ongeluk hersenletsel opgelopen en haar rug gebroken, ook had ze flink wat bloed verloren.

In mijn hoofd galmden zijn woorden na: *hersenletsel* en *rug gebroken*. ‘Gaaf ze dood?’ wist ik gesmoord uit te brengen. Mijn mond kon de woorden amper vormen.

‘Uw moeder ligt in coma,’ vertelde hij.

Het was alsof ik een stomp in mijn maag kreeg. Een raar woord: *coma*. Een woord ook dat me schokte, want wat wist ik ervan? Op tv zie je weleens iemand in coma, maar ik kende niemand die het echt had meegemaakt. De arts vertelde dat mijn moeder slaapmedicatie kreeg toegediend zodat ze geen pijn had en haar rug en hersenen rustig konden herstellen. Daarna zou deze medicatie afgebouwd worden en was het wachten tot ze wakker werd. Niemand kon voorspellen hoe lang het coma zou duren en of ze er nog ooit uit zou komen. Alles in me smeekte dat hij zou zeggen dat er een vergissing in

het spel was. Maar hij keek me recht aan terwijl hij verderging met het verhaal, dat voor hem dagelijkse kost moest zijn.

Als verdoofd liep ik achter hem aan door de gang met blauwgrijs linoleum op de vloer en witte wanden met een ribbeltjes-behang. Mijn moeder lag in een kamer met bleke muren in een onbestemde grijsbruine kleur, boven het hoofdeind van het bed hing een leeg prikbord van kurk. Ik liep naar haar bed, bang dat ze erg toegetakeld was, verminkt voor de rest van haar leven. Maar het was echt mijn moeder, ze had alleen een paar pleisters op haar wasbleke gezicht en nergens zag ik bloed. Haar hoofd en haar rug hadden de klap opgevangen. Om haar hoofd zat een breed verband en in de bovenkant van haar hand zat een infuus waar bloed in druppelde uit een zak die aan een stellage naast haar bed hing. Verder een slang in haar neus die was vastgekoppeld aan een piepend beademingsapparaat. Haar handen lagen plat naast haar lichaam op de katoenen sprei. Handen die me net zo vertrouwd zijn als die van mezelf.

Ik besepte dat niets meer hetzelfde zou zijn. Haar leven en dat van mij waren in een simpele seconde compleet veranderd. Ik wilde haar zo graag aanraken, maar ik durfde het niet.

Britt

Zodra ik de stad uit ben is de weg vrij, een lange tweebaansweg met aan weerskanten bomen.

Ik rem af voor de scherpe hobbel in de weg aan het begin van het dorp. Ons huis staat aan het eind van een doodlopende straat met volgroeide bomen aan de rand van het pittoreske dorp. Ernaast is een park met een trimbaan, meertjes en wandelpaden. Het huis heeft veel privacy. Vanaf de eerste keer dat

ik er samen met Richard ging kijken zijn we gaan houden van de sfeer die het uitstraalt, de serene rust van deze plek en de ruimte die we hier hebben. Je krijgt hier weinig mee van de wereldproblematiek. Inmiddels wonen we er achttien jaar. In de straat wonen veel mensen van onze leeftijd en ook oudere mensen, van wie een aantal met pensioen is. Toen we het kochten was Iris vier, Sanne twee, en Tess is hier negen jaar geleden geboren.

Ik haast me door de bijna uitgestorven straat met vrijstaande villa's van twintig, dertig jaar oud met strak gemaaide gazons en dure auto's op de opritten. Ons huis is ook vrij groot uitgevallen, het heeft één verdieping en wordt deels aan het zicht van nieuwsgierige voorbijgangers onttrokken door een hoge taxushaag. Het is witgeschilderd met een donkergrijze rand aan de onderkant en staat op een stuk eigen grond van iets minder dan een hectare. Ik was meteen verliefd op de tuin. Voor het huis staan hortensia's en de roos New Dawn slingert langs de houten palen van het terras omhoog. De tere lichtroze kleur van de bloemen is zo mooi dat ik er geen genoeg van krijg. Ik heb ze dan ook overal gepland in de rijke kleigrond.

Met de afstandsbediening open ik het hoge smeedijzeren hek, dat tergend langzaam openschuift. Op de stenen zuil ernaast zit een bel met een intercom. Ik rijd de brede oprit iets te hard op. Het grind knerpt onder mijn banden. Als ik mijn auto voor de dubbele garage parkeer, naast de zwarte Range Rover van Richard, hoor ik Mylo al blaffen. Ik trek de handrem aan, schakel de motor uit en stap uit de auto.

De West Highland white terriër komt op zijn korte pootjes razendsnel aangerend en springt tegen me op, alsof hij al die uren op mijn terugkeer heeft zitten wachten.

‘Dag, vent. Ja, het vrouwtje is weer thuis.’

Zijn bruine ogen blikken naar me op. Ik aai hem over zijn kop, mijn vingers gaan door zijn stugge haren en zijn staartje kwispelt blij.

Links van de oprit is een pad dat naar de achterdeur gaat. Vandaar loop ik de bijkeuken in en ik hang mijn jas op. Het aantal rondslingerende laarzen, schoenen en slippers van de meiden onder de kapstok wordt zo langzamerhand weer te gortig. Met mijn voet schuif ik de berg zo veel mogelijk aan de kant en ik loop de keuken in, waar ik mijn tas neerzet op het kookeiland.

Mylo glipt door het luikje in de buitendeur de keuken in.

De geuren van boenwas en de Calvin Klein-aftershave van Richard dringen mijn neus binnen. Onze werkster – we noemen haar mevrouw Proper – weet hoe dol ik ben op boenwas, de geur die ook altijd in het huis van mijn ouders hing. We zijn allemaal erg blij met haar en haar inspanningen op dinsdag en vrijdag zijn niet overbodig.

Richard schenkt een beker koffie voor zichzelf in. Zo te zien is hij vandaag naar de kapper geweest, want de krullen in zijn nek zijn verdwenen. Ik vind het juist leuker staan als zijn haar wat langer is, maar hij vindt dat onverzorgd. Hij draait zich naar me toe en houdt zijn beker omhoog. ‘Jij ook?’

Ik loop naar hem toe en geef hem een tedere kus op zijn lippen terwijl mijn hand even tegen zijn sterke borst rust. Ik proef een zweempje mint van zijn kauwgum. Glimlachend kijk ik naar hem op en schud mijn hoofd. ‘Nee, ik heb al genoeg koffie op, ik neem wel spa. Als ik aan het werk ben drink ik nog steeds veel te weinig. Zo dom!’ Ik pak de fles uit de koelkast en schenk een glas vol. Gulzig drink ik het in een paar slokken leeg.

Richard grijnst van oor tot oor. ‘Daar kunnen we komend

weekend wel wat aan veranderen. Ik heb de twee sporttassen al beneden neergezet. Moet er nog meer mee?’ Vragend kijkt hij me aan met zijn staalblauwe blik en hij neemt een slok koffie.

Richard heeft ogen die tot in mijn ziel kunnen kijken, heb ik in het begin weleens tegen mijn moeder gezegd. Meestal weet hij wat ik denk of voel, of ik moet goed toneelspelen.

‘Ik zou het niet weten. Ik heb mijn toilettas er vanochtend al in gestopt, en de telefoonoplader...’ Ik glimlach. ‘We zijn maar twee nachten weg.’

Zijn ogen houden mijn blik vast. ‘Je hebt er toch wel zin in?’

‘Ja, natuurlijk, lief!’ Ik probeer het zo enthousiast mogelijk te zeggen en tover een lach op mijn gezicht, maar eigenlijk ben ik doodmoe en wil ik alleen nog maar op de bank liggen. Hij is zo vrolijk dat ik het niet voor hem wil verpesten. Ik zit nog te veel in mijn werkmodus. ‘Zijn de meisjes al thuis?’

‘Ik heb Tess even gezien, maar die ging met een vriendin spelen... Dat meisje van die plastisch chirurg.’

‘Merel. Oké.’

Hij draait zich naar de vaatwasser, zet zijn beker erin en doet de klep dicht. ‘Maak je niet druk, ze redden zich heus wel zonder ons.’

Ik leg het biebboek van Tess op de keukentafel en post voor Iris midden op de trap. Voor de spiegel in de bijkeuken doe ik nieuwe lipstick op en bind ik mijn haar in een paardenstaart. Ik word aangekeken door een achtenveertigjarige vrouw. Mijn haar is dankzij mijn kapper nog donker en glanzend, zonder een spoortje grijs. Mijn huid is smetteloos, alleen rond mijn donkerbruine ogen – bijna zwart, én fel, volgens Richard – heb ik wat fijne lijntjes, evenals een paar boven mijn lip. Als ik heel ingespannen aan het werk ben tuit ik mijn mond, mijn vader deed dat ook. Een rotgewoonte, waar je van die nare

rimpeltjes door krijgt. Ik bekijk mijn vaalblauwe jeans en de dunne witte blouse. ‘Moet ik nog iets anders aan?’

Richard slaat zijn armen om mijn middel en trekt me naar zich toe. Hij laat zijn kin op mijn schouder rusten, zijn kaak tegen die van mij, en vangt mijn blik in de spiegel. ‘Je ziet er altijd geweldig uit,’ zegt hij zacht, ‘dat weet je best. Ook na een dag hard werken.’ Hij geeft een tik tegen mijn billen. ‘Zullen we gaan?’

Ik wend me af van mijn spiegelbeeld en dwing mezelf tot een glimlach. ‘Ik leg nog even een briefje voor de meisjes...’

‘Daar komt niets van in, Britt.’ Zijn stem klinkt scherp. ‘Je hebt alles al een keer verteld en ze zijn oud en wijs genoeg. Als er een probleem is, dan appen ze je wel, en anders lossen ze het zelf maar op.’

Ik kijk naar zijn gezicht. Hij is zo enorm kalm en evenwichtig. Een van de eigenschappen waardoor ik me destijds zo tot hem aangetrokken voelde. ‘Tess is nog maar negen.’ Ik heb me op het weekend verheugd, maar nu het zover is maak ik me wel wat zorgen. Haar grote zussen hebben hun eigen leven.

Hij zucht, neemt mijn gezicht in zijn handen en drukt een vluchtig kusje op mijn neus. ‘Kom op, moeders!’ Hij pakt de tassen op.

‘Móéders?’ mopper ik voor me uit.

Schalks lacht Richard naar me.

Hij vindt dat ik te veel bezig ben met onze meiden en maakt zich veel minder zorgen dan ik, maar ik ben nu eenmaal moeder. De opvoeding komt toch grotendeels neer op mij. Ik wil dat ze weten dat er van hen wordt gehouden, net zoals ik dat zelf heb ervaren. Vroeger al genoot ik ervan om met ze naar de kinderboerderij of de speeltuin te gaan of ze te zien spelen in

de zandbak in de tuin. 's Avonds keken ze in hun pyjamaatjes *Sesamstraat* of *Bassie en Adriaan*. Als die clown maar niet in beeld kwam, want dan zette Sanne de tv uit, omdat ze daar bang voor was. Nu rijden Iris en Sanne in hun auto overal naartoe.

Richard en ik trekken onze jassen aan en lopen naar buiten. Ik schakel het alarmsysteem in en doe de achterdeur op slot. Aan het afsluiten van de deuren en de veiligheid van het alarmsysteem hecht ik veel belang en dat heb ik er bij onze dochters ook van kleins af aan in gehamerd. Zodra ik op de passagiersplek zit rijdt Richard de oprit af. Het heeft iets spannends om niet te weten waar je naartoe gaat.

Mara

Urenlang zat ik in die maanden op de harde stoel naast het ziekenhuisbed, waar ik de hand van mijn moeder vasthield, haar knuffelde en continu tegen haar praatte, omdat ik ervan overtuigd was dat ze me hoorde en ze mijn warmte en levenslust voelde. Hoewel ik optimistisch bleef over haar herstel was het heel zwaar om dag na dag door te gaan, toch hield ik vol, wachtend op een teken van leven of totdat ze haar ogen zou openen. Verhalen rolden als een bijna onafgebroken stroom woorden uit mijn mond. Mama lag daar maar, net alsof ze sliep.

Het regende pijpenstelen toen de Peugeot van mijn moeder in de zijkant werd geramd. De bestuurder stapte uit de gestolen bus en verdween. Er waren wel verschillende getuigen, onder wie een taxichauffeur die alles heeft gezien, maar een duidelijk signalement van de dader ontbrak. Tussen de blije foto's van verjaardagen, vakanties en andere uitjes op Facebook zag

ik haar autootje terug als een brok verwrongen staal tussen de voertuigen van de hulpdiensten. Een voorbijganger had de foto's gemaakt en gepost. Ik schrok enorm en eindelijk drong tot me door wat er was gebeurd. Verdriet komt vaak onverwacht, als een gast die je niet hebt uitgenodigd. Ze hebben de veroorzaker van het ongeluk nog altijd niet te pakken gekregen.

Mam reageerde steeds meer op de pijnprikkels die de verpleging haar gaf, daardoor was haar prognose goed. De medicijnen die ze via het infuus toegediend kreeg om de hersendruk te verlagen sloegen goed aan en de zwelling van haar hersenen slonk, waardoor het weefsel kon herstellen.

Op een middag, twee maanden geleden, kwam ze bij uit haar coma. Haar infuus mocht er een paar weken later uit en een maand nadat ze bijkwam kon ze weer zelf slikken en mocht ze van de beademingsmachine af. Je bent je er niet van bewust hoe bijzonder het is om te kunnen ademen tot dat ineens niet meer vanzelf gaat. Geen mens staat daarbij stil tot het hem overkomt. In het begin zei ze af en toe een woord en nu ook al korte zinnen. Daardoor weet ik dat ze veel heeft gehoord van wat ik naast haar bed allemaal vertelde.

'Welke dag... nu?' vroeg ze met een krakerige stem.

'Twintig juli,' antwoordde ik.

Lange tijd wilde ze het niet geloven en dacht ze dat ik haar voor de gek hield. In haar beleving was het slechts één nacht. Ze weet niets meer van de dag van het ongeluk, de beknelling en de brandweer die haar uit haar auto moest bevrijden. De enkele keer dat ik het erover heb lijkt het voor haar net alsof het over iemand anders gaat.

'Nu uw moeder weer zelfstandig kan ademen moet ze elders verder revalideren,' vertelde de transferverpleegkundige.

Ik reageerde er enthousiast op: 'Naar welke revalidatiekliniek

kan ze dan het beste?’ Ik had al een paar klinieken in de buurt opgezocht die goede resultaten boeken.

Ze glimlachte vriendelijk. ‘Geen revalidatiekliniek maar een verpleeghuis.’

‘Een verpleeghuis?’ Ik liet het woord verbijsterd op me inwerken. ‘Maar dat is voor oude mensen, mensen die dement zijn! Mijn moeder is pas zesenvijftig. Ze revalideren daar nauwelijks.’

‘Uw moeder moet eerst verder herstellen. We noemen dit een kortdurend eerstelijns verblijf, waarbij ze een stimuleringsprogramma krijgt; als ze dan vooruitgang boekt mag ze eventueel naar een revalidatiecentrum.’ De verpleegkundige negeerde mijn vragen en vertelde het een en ander over de zorgfunctie en de complexe problematiek van mijn moeder, maar ik luisterde nog maar half. Ik wist ook wel dat ze concentratiestoornissen had en soms moeilijk kon nadenken, maar dat hebben alle mensen die uit een coma ontwaken in meer of mindere mate. En ik wist precies wat spieratrofie is en dat dit verlies van spiermassa ontstaat doordat je te lang hebt stilgelegen. Maar juist daarom moest ze actief revalideren en onder begeleiding van een fysiotherapeut weer leren bewegen en spiermassa opbouwen.

Vreemd dat je emoties in één klap totaal kunnen omslaan. Eerst was ik nog blij dat mijn moeder uit het ziekenhuis mocht en nu ineens was ik woedend op de betweterige en onvermurwbare transferverpleegkundige. Trillend van verontwaardiging zat ik het gesprek uit, me vast voornemend dat ik het dan wel via een andere weg voor elkaar zou krijgen.

Ik sprak met de neuroloog en deze verwachtte dat mijn moeder, met de juiste therapie, in principe volledig zou kunnen herstellen van het ernstige trauma dat ze had opgelopen.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ELLEN DE VRIEND

Vermist

Karen is een journaliste van in de dertig en woont met haar man, rijsschoolhouder Joost Roelink, en dochter Melissa in Zeeland. Op een dag die als alle anderen begint, raakt Joost vermist. De politie probeert Karen in eerste instantie af te wimpelen, maar als de dagen verstrijken, begint de nachtmerrie dat Joost mogelijk helemaal niet meer terugkomt steeds meer werkelijkheid te worden.

Vlak nadat Karen de schokkende ontdekking doet dat er 50.000 euro verdwenen is van de zakelijke rekening van de rijsschool, vinden een paar wandelaars de verlaten auto van Joost. Karen ondervindt dat een vermissing niet alleen een emotionele nachtmerrie is, maar ook een financiële angstdroom. Hoe hard ze ook haar best doet om de waarheid te ontkennen en vol te houden dat Joost nog in leven is, wijst alles erop dat hij voorgoed verdwenen is. Totdat Karen een telefoontje krijgt van iemand die beweert Joost gezien te hebben, levend en wel.

ISBN 978 90 452 0987 6 | ISBN e-book 978 90 452 0818 3

Geruisloos

De succesvolle journaliste Stefanie is getrouwd met sleepbootkapitein Paul. Hun dochter Nina is zes. Omdat de spanningen in hun huwelijk flink zijn opgelopen, gaan ze op vakantie naar Zeeland. Twee weken tijd voor elkaar in een huisje op het strand moet hun relatie nieuw leven inblazen. Beiden weten ze dat dit de laatste kans is om hun relatie te redden. Stefanie raakt in de ban van haar ex-vriend Timo die in een naburig huisje met zijn merkwaardige vrouw Marlen op vakantie is. De gevoelens die ze plotseling weer voor Timo voelt, verwarren haar, en brengen haar in een lastige positie ten opzichte van haar man.

Dit zet haar relatie nog meer op scherp en opent tegelijkertijd haar ogen voor een nieuwe toekomst, zonder Paul, die steeds meer als een blok aan haar been begint te voelen. Maar hoe zorgt ze dat Timo's vrouw van het toneel verdwijnt, en waarom gedraagt die zich zo merkwaardig? Wat begint als een ontspannen vakantie, eindigt als een angstaanjagende nachtmerrie waaruit ontwaken onmogelijk blijkt.

ISBN 978 90 452 1273 9 | ISBN e-book 978 90 452 1383 5